

LLEGENDES DEL CASTELL DE MONTBUI

DRAMATÚRGIA DE MARTÍ TORRAS MAYNERIS A PARTIR DELS TEXTOS

ORIGINALS DE

FÀTIMA GONZÁLEZ, MARÍA BARRASA, IMMA DOMÈNECH,

MIQUEL MAS, ANNA VELA I MARTÍ TORRAS

DRAMATIS PERSONAE

ABEL – Martí Alfonso

ANNA – Sara Mancha

INMA – Ariadna Galera

FATUMA – Laura García

PAU – Joan Mancha

MIQUEL – Julián Coron

COMTE GUIFRÉ- Jordi Monfort

SOLDAT\$- Sergio Gutiérrez, Pau Hernández

MORO MU\$A – Jaume Bergés

GUI\$LA – Aurora Auferil

DONE\$ – Gemma, Carla

MARE 1- Rosalia García

FILLA – Raquel Albadalejo

FILL – Sergi Hernández

MARE 2 – Rita Delgado

DONA D'AIGUA – Meritxell Chiva

HEREU – Adrià

REI CARLE\$ – Albert Oliana

ESCENA PRIMERA

Vespre. Un grup de nois i noies del Cau de Bigues i Riell, van d'excursió al castell de Montbui. El monitor (Abel) i cinc nois i noies (Miquel, Pau, Fatuma, Anna, Imma) tenen previst acampar aquesta nit prop del castell. S'han perdut. L'Abel treu un plànol per orientar-se. Els joves estan cansats i no massa motivats amb la sortida.

ANNA

Queda molt encara?

ABEL

Noo. No gaire.

INMA

Quin tip de pujar, no? Quan queda?

ABEL

Uns dos quilòmetres.

PAU

Dos quilòmetres? Pfff!!

MIQUEL

Sí, home, tio. Jo passo de pujar més, estic cansat.

FATUMA

Jo també

ANNA

No podem parar aquí?

ABEL

Aquí?

INMA

Em pots portar la motxilla?

MIQUEL

Sí, home, nena. De què vas?

INMA

Pesa molt.

PAU

Què diu?

ANNA

Si et treïssis els auriculars ho sentiries.

PAU

A mi no em ratllis, tia!

INMA

Però quan queda exactament?

MIQUEL

Pff! Segur que ens hem perdut.

ABEL

No. No queda massa per arribar al castell.

MIQUEL

Jo passo del castell.

ANNA

Ens hem perdut,

MIQUEL

Què fort tio!! Si haguéssim vingut per l'urbanització ja hi seríem.

INMA

Vaig a trucar els meus pares que ens vinguin a recollir.

ABEL

Hem de trobar un corriol que...

INMA

Jo porto sempre el mòbil.

MIQUEL

Ni que ho diguis.

FATUMA

Haurem de dormir al bosc?

ANNA

Sí, home, jo passo de dormir aquí amb els bitxos.

ABEL

No ho entenc, segons el plànol, ja hi hauríem de ser, però no recordo...

MIQUEL

Vaya tela!

FATUMA

Podem descansar una estona, Abel?

ABEL

Eh? Sí, sí...

INMA

No hi ha cobertura!! Quina xusta de mòbil! N'heu portat vosaltres?

FATUMA

Però no podíem portar mòbils a l'excursió.

INMA

Ai tia! I si ens passés alguna cosa?

ANNA

Potser l'Abel en porta un?

PAU

Merda! S'ha acabat la bateria del IPOD.

ANNA

Abel, tens el teu mòbil?

ABEL

No es podien dur mòbils a l'excursió.

ANNA

Pfff

MIQUEL

I avui jugava el Barça...volíem trucar per saber com han quedat.

ABEL

No, no l'he dut.

INMA

Ara sí que estem perduts.

ANNA

Perduts en la foscor.

PAU

Potser hi ha fantasmes.

ANNA

Ai, calla burro!! Jo tinc por.

INMA

I ara què fem?

ABEL

Mireu al vostre voltant. No us sembla màgic aquest lloc?

Tots miren al seu voltant, però no veuen res.

TOTS

Ui, sí, que bonic.

ANNA

Jo no veig res.

FATUMA

S'ha fet de nit.

ABEL

Però...que no heu dut les lots?

TOTS

És clar, les lots.

Tots treuen les llanternes de les motxilles. En Pau treu el sac de dormir i es comença a instal·lar.

ANNA

Què fas Pau?

PAU

Està més clar que l'aigua. L'Abel s'ha perdut. Dormirem aquí. Farem un campament base.

ABEL

No, nois, estem més a prop del que ens pensem, deuen quedar uns...

TOTS

Dos quilòmetres

ABEL

Sí...bé...no ho sé...Un moment.

MIQUEL

Ja podies haver dut el GPS.

INMA

No hi ha cobertura llest. Estem perduts a la muntanya.

PAU

Haurem d' esperar que demà ens trobin.

FATUMA

I si no ve ningú?

ANNA

Això sembla LOST. A mi em fa por. Jo vull anar a casa. Perquè no tornem?

MIQUEL

Sí, home. Si l'Abel s'ha perdut per venir aquí, imagina't si tornem a casa. Segur que ens porta als Pirineus.

ABEL

No et passis Miquel.

MIQUEL

Sempre amunt!!

ABEL

Els castells sempre els construïen en els llocs més alts, i el de Montbui no podia ser diferent. Ha de ser molt a prop. Hem pujat molt.

INMA

Que si hem pujat molt, diu...M'ha sortit una butllofa al peu.

ABEL

A Aquesta muntanya ha viscut grans capítols de la nostra història. Segur que els vostres pares o els vostres avis us han explicat alguna llegenda que parli d'aquest castell.

TOTS

No. Estàs flipant.

ABEL

Històries, llegendes. Penseu que és un castell molt antic, del segle x. El castell de Montbui, sabeu per què? Perquè la muntanya fou coneguda com la Muntanya dels Bous, que en llatí és Mons Bovis: Montbui. Vaja, ja veig que no sabeu cap llegenda del castell.

FATUMA

Una història d'aquelles de bons i dolents...

ABEL

Però no heu de pensar en les històries antigues com en històries de bons i dolents. Moltes vegades, com passa amb les llegendes de moros i cristians, són històries de gent que lluita per la terra que considera que és seva, gent que fa el que pot per sobreviure en una època molt dura...

FATUMA

També va ser un castell musulmà, aquest?

ABEL

Històricament, és difícil saber-ho, però segons les llegendes, aquest va ser ni més ni menys que el castell del moro Mussa,

Tots riuen menys Fatuma.

ABEL

El moro Mussa va ser un personatge molt important en el llegendari català. I també va passar per aquí Guifré el Pilós...

PAU

El de les quatre barres?

ABEL

El mateix.

MIQUEL

De pa!

Tots riuen.

ABEL

Una de les versions de la llegenda de les quatre barres, i cal dir que la versió històricament més versemblant, diu que Guifré va morir aquí a prop, i que aquí a prop va néixer també l'escut de Catalunya.

ANNA

I Guifré el Pilós va lluitar contra el moro Mussa aquest?

ABEL

No, no, no... No ens emboliquem. Guifré el Pilós és un personatge històric, encara que la història de les Quatre Barres sigui una llegenda. I el moro Mussa és un personatge llegendari. A més, si el moro Mussa hagués existit, hauria viscut uns setanta anys després que el comte Guifré.

INMA

Quin embolic, no?

(ABEL seu a terra i els convida a fer el mateix).

MIQUEL

I si busquem el coi de castell i passem de les llegendes?

ABEL

Ui, sí, perdoneu. Ja m'havia despistat. És que tot això us ho vull explicar al davant del castell, perquè us en feu la idea.

Torna a mirar el plànol.

MIQUEL

El moro Mussa deu ser un avantpassat teu Fatuma!!

ANNA

No te'n fotis de la Fatuma, Miquel. Tu potser també tens avantpassats musulmans.

MIQUEL

Sí, segur.

ABEL

A veure nois, quedeu-vos aquí un moment. Jo ara torno. Vaig a mirar a l'altra banda a veure si m'oriento veient la vall.

INMA

Sí, home. I si et passa res?

ABEL

No em passarà res, Inma. Tranquil·la.

PAU

Vigila que hi ha fantasmes!!

ANNA

Ai!! Para ja, burro!! Abel, jo vull venir amb tu!!

FATUMA

Jo també!!

INMA

Sí. Jo no em vull quedar amb aquests sola.

Les tres noies van darrera el monitor.

MIQUEL

Hi anem tots?

PAU

Jo passo.

MIQUEL

Jo també.

Es queden els dos nois sols. En Miquel es fa el xulo, però té por. S'aixeca i va cap a on han marxat els altres.

MIQUEL

Espereu noies!! Necessiteu algú que us protegeixi.

ESCENA SEGONA

Es queda el Pau sol amb el seu IPOD i la seva lot. Prova d'engegar-lo de nou. Sona una cançó molt metalera. Però s'acaba definitivament la bateria. De cop sent un soroll entre les verdisses.

Guifré entra a escena, ferit, transportat pels seus homes, que en veure en pau, l'amenacen amb l'espasa. En Pau sorprès i espantat alhora s'amaga darrera les motxilles.

SOLDAT

Qui ets tu?

PAU

Jo...Pau.

SOLDAT

Pau? Qui demana pau? No hi ha pau en aquestes terres.

PAU

Jo sóc en Pau.

SOLDAT

Pau? Et dius Pau...I de quina banda estàs,... Pau?

PAU

De quina banda?

SOLDAT

De qui ets?

PAU

Jo...Del Barça.

SOLDAT

Del Barça? Què diu aquest?

GUIFRÉ

Deixeu-lo estar. No va armat.

SOLDAT

Tens sort que el Comte Guifré està ferit, sino ja hauries begut oli.

PAU

El comte Guifré? Guifré el Pilós?

GUIFRÉ

El mateix. Si bé ja queda molt poc de mi.

Els soldats el deixen al jaç que han fet amb les motxilles. Les armes i l'escut —groc— queden seu costat.

SOLDAT

Heu sentit Comte?

GUIFRÉ

No.

SOLDAT

He sentit soroll darrera el castell.

GUIFRÉ

Aneu a veure. Deixeu-me aquí. No em puc moure.

SOLDAT

No el podem deixar sol.

GUIFRÉ

Estic a punt de morir. Tantseval aquí que uns metres més enllà. Deixeu-me descansar.

Salveu les vostres vides, aneu a veure què ha estat allò?

PAU

Són els meus amics.

SOLDATS

Amics?

PAU

Sí, són tres noies i dos nois.

Els soldats desenvainen l'espasa de nou.

No són perillosos, no van armats, són com jo. No...no us poden fer res...Són pacífics.

SOLDAT

Més val que ho siguin. Comte, no trigarem ni un instant. Aguanteu, si us plau. Els portarem aquí i seran els vostres presoners.

PAU

Presoners?

SOLDAT

Som-hi nois!!

Es queden tots dos sols. El noi no gosava parlar. Mira les ferides de guerra del Comte Guifré el pilós. Treu un mocador i li eixuga la suor.

PAU

Tu...Vostè?... Vós, sou Guifré el Pilós?

GUIFRÉ

Sí, noiet. I tu qui ets?

PAU

En Pau. En Pau López Margarit, de Bigues i Riells...carrer Major, 16, 2on 3a.

GUIFRÉ

En Pau?

PAU

Pau, sí, Pau pels amics.

GUIFRÉ

Estic preocupat Pau. El castell. Si perdem el castell quedarà en mans de les tropes musulmanes, entens?

PAU

Com?

GUIFRÉ

He estat ferit molt a prop d'aquí... Llop ibn Muhamat, anava a atacar Barcelona. Li he sortit al pas amb els meus homes, però hi ha hagut una carnisseria i estic ferit de mort...Quin dia és avui?

PAU

Vint-i-tres d'abril

GUIFRÉ

Impossible, marrec, ahir érem deu d'agost...

PAU

Però a quin any creu que estem...senyor...majestat...

GUIFRÉ

L'any vuit-cents noranta-set després de Nostre Senyor.

Es desmaia.

PAU

No!! No es mori, senyor Guifré!! Òstia, i ara què faig!!! No es mori,, no es mori!!

Si venen els soldats i el veuen mort pensaran que he estat jo.

GUIFRÉ

Jo sóc fill del comte, fill de Sunifred I, comte d'Urgell i de Cerdanya, nomenat per l'emperador Lluís el Pietós el 834 i nomenat també pel rei franc Carles el Calb el 844 com a comte de Barcelona, Girona, Narbona, Nimes, Agde, Besiers i Magalona. Va morir executat per ordre de Guillem de Tolosa el 848...

Es torna a desmaiar.

PAU

No!!! L'escolto, l'escolto...

Li pica les galtes.

GUIFRÉ

Jo sóc fill del comte Guifré d'Arrià, de Conflent...

PAU

Però si abans ha dit que era fill del comte Sunifred

GUIFRÉ

Tinc fred...

PAU

Es treu la jaqueta i li posa a sobre.

Ma mare em matarà quan la vegi tacada de sang.

GUIFRÉ

De jovenet, l'any 870, el rei Carles el Calb, em va nomenar comte d'Urgell i de la Cerdanya. Juntament amb els meus germans, Miró i Sunifred, ens posàrem al costat

del rei Carles i després també al costat del seu fill Lluís el Tartamut per eliminar les tropes de Bernat de Gòtia rebel·lat contra el rei.

Es desmaia de nou. En Pau li ofereix fruits secs.

PAU

Vol fruits secs, senyor Compte. Té gana?

GUIFRÉ

Jo vaig assistir al Concili de Troyes presidit pel papa Joan VIII, com a personalitat política. En aquest concili, em van investir comte de Barcelona, Osona, Girona i Besalú.

PAU

Carai, senyor Comte.

GUIFRÉ

Vaig aconseguir també el comtat d'Osona que comprèn el Ripollès, la Plana de Vic, el Lluçanès i les Guillerries, les terres del Moianès i el Bages,...

PAU

Quantes terres, senyor Comte!!

GUIFRÉ

Sí, però ara estan situades en primera línia fronterera amb l'Islam i estructurades al voltant de la ciutat d'Ausa , una ciutat abandonada i en ruïnes a causa de les destruccions provocades pels musulmans...

PAU

Ausa? On és Ausa?

GUIFRÉ

Per aquí vau, he estat derrotat allà mateix.

PAU

Pobre...Voleu aigua? Tinc una cantimplora...

Va a buscar-la i li dóna.

GUIFRÉ

Aigua, sí... Jo volia establir la frontera en els rius Llobregat i Segre, repoblant els territoris i consolidant esglésies i monestirs, els musulmans van fortificar la ciutat de Larida.

PAU

Lleida? Però és molt lluny d'aquí.

GUIFRÉ

Larida, sí. Allò va ser una provocació.

Vaig decidir atacar la ciutat governada per Ismail ibn Mussà. Però l'atac no va sortir bé.

Es desmaia novament.

PAU

Jo... Senyor Compte, no es mori si us plau, no es pot morir, encara no ha pintat les quatre barres a l'escut.

GUIFRÉ

On és el Rei. Vull veure el Rei abans de morir.

PAU

Descansea, majestat. Jo aniré a veure si trobo el rei per aquí a prop. Quedeu-vos aquí. No el puc deixar sol, si els soldats se n'assabenten em mataran. L'he d'amagar. Teniu fred, senyor Compte. Jo us abrigaré.

En Pau abriga el Comte Guifré amb el sac de dormir i l'amaga darrera les motxilles.

ESCENA TERCERA

Arriba Fatuma. En Pau dissimula i intenta que la Fatuma no descobreixi el Comte moribund.

FATUMA

Què fas aquí Pau?

PAU

Jo, no...estava endreçant tot això. Heu vist com ho heu deixat tot?

FATUMA

L'Abel pregunta perquè no has vingut?

PAU

Dona, estava aquí...algú havia de quedar-se amb les motxilles, no?

I si ens les roben?

FATUMA

Qui vols que vingui aquí dalt a robar-nos?

PAU

Jo...ho sento, però no vull que em robin l'IPOD.

Se'n va cap a la banda oposada d'on venia Fatuma.

FATUMA

I ara on vas?

PAU

Vaig a dir-li a l'Abel que no es preocupi, que estic aquí.

FATUMA

Però si som a l'altra banda.

PAU

Ah, sí? Potser sí. Tens raó, però queda't aquí un moment, que no ens prenguin res. I no toquis les motxilles, eh!! M'ha costat molt posar-les així.

FATUMA

D'acord, noi, quin tio més raro.

En PAU se'n va no massa confiat i mentre s'allunya vigila que Fatuma no descobreixi el Comte Guifré. FATUMA seu a sobre de les motxilles.

GUIFRÉ

Au!!

FATUMA s'aixeca espantada.

GUIFRÉ

Argghh!!

FATUMA es fa enrere i intenta escapar, però topa amb el moro Mussa.

MORO MUSSA

Qui ets tu? Què hi fas aquí?

FATUMA

Jo...no...socors!!!

El moro Mussa li tapa la boca perquè no cridi.

MORO MUSSA

Què hi feies, aquí sola pel bosc? T'has escapat del meu harem, petita?

FATIMA

Mmmm

MORO MUSSA

No cridis. Et deixaré estar, però no cridis!! Em persegueixen. Em volen matar. I tu et deus al teu amo i Senyor. No cridaràs, oi?

Fatuma diu que no amb el cap.

MORO MUSSA

Bé! Bona mossa. No t'havia vist mai a tu. Com et dius?

FATUMA

Fatuma..

MORO MUSSA

Fatuma, quin nom més bonic.

FATUMA

Senyor, jo...

MORO MUSSA

Vaja, no recordo la teva cara.

En sou tantes, que ja ni us reconec. Però això ja s'acaba noieta. Hem de salvar la pell. Si ens agafen aquí ens mataran.

FATUMA

Qui sou vos?

MORO MUSSA

Jo, Mussa, senyor d'aquest castell de Montbui i senyor de Montserrat, descendent de Tarik, el cabdill que el 711 aconseguí envair la Península Ibèrica, i de l'emir Abdar-Rahman I, que es va independitzar de l'imperi aràbic, dono gràcies a Al·là per viure en aquest indret, en la que és la meva terra. Estimo les muntanyes i els rierols que les travessen, les sortides i les postes de sol que puc contemplar des del castell i les nits de lluna plena, quan se senten els udols dels llops.

FATUMA

Què??

MORO MUSSA

Però aquells eren els bons temps. Hem de salvar la pell. Si ens agafen aquí ens mataran.

FATUMA

Vós, sou... el Moro Mussa.

MORO MUSSA

Moro...No noieta, el meu nom és Mussa. jo no sóc moro...em diuen així perquè no els agrado.

FATUMA

A mi, de vegades també m'ho diuen.

MORO MUSSA

I oi que no t'agrada?

FATUMA

No. Gens.

MORO MUSSA

Doncs a mi tampoc.

Somriuen.

I qui m'ho diu, el pelo allà mateix.

Fatuma està espantada però continua somrient.

MORO MUSSA

La meva autoritat em ve donada pels molts anys de combats guanyats als cristians, però sempre he intentat de seguir els ensenyaments d'Al·là i tenir la mà forta en el combat, però governar després amb dignitat i magnanimitat. Les nostres tradicions xoquen amb les dels cristians, ja que el que és normal per a nosaltres resulta estrany per a ells.

Darrerament, les lluites eren cada cop més ferotges i des del nord de la cinglera rebíem un atac rere un altre. Volien foragitar-nos d'aquí. Però som a casa nostra i ens defensarem fins a la mort. Oi que sí, petita?

FATUMA

Sí, senyor.

MORO MUSSA

Dia rere dia, hem hagut de combatre l'enemic, l'host del comte cristià Depifer de Montcada, un dels Nou Barons de la Fama, que avançava cap al castell. He emprat en la lluita tota mena de tàctiques i ardits: l'enemic s'acostava, i els hem aviat un ramat de bous amb les banyes enceses, perquè desorganitzessin les seves files però l'ardit ha fracassat. Els cristians han format en triangle, amb la cavalleria al centre i la infanteria presentant un munt de llances al ramat. Han resistit la càrrega i hi ha hagut una tan gran matança de bous.

FATUMA

Però què va passar?

MORO MUSSA

Acaba de passar, petita Fatuma, acaba de passar,

L'enemic no estava desorganitzat com esperàvem, però ha arribat el moment d'atacar. Els meus guerrers i vosaltres, les dones del meu harem sou testimonis de l'amor que sento per aquesta terra que juro defensaré i estimaré fins a perdre l'última gota de sang. Que Al·là, el Clement i el Misericordiós, ens guardi.

FATUMA

Però i els teus homes. On són els altres? No teniu ningú?

(Nova pausa. El so i les ombres poden evocar la batalla.)

MUSSA

Hem perdut la batalla, els meus homes s'han dispersat i molts probablement em donen per mort. Desconfio de la lleialtat del meu general, que ha agrupat part de les tropes i es replega cap al castell. Temo que ho faci amb l'únic propòsit de quedar-se amb el meu castell, el meu tresor i les vuit-centes dones del meu harem. Sigui com sigui, el castell està perdut. Però això no quedarà així. Els meus fidels servents em guariran les ferides i em conduiran fins a la cova de la cinglera, des d'on continuaré la meva lluita. Vols venir amb mi?

FATUMA

No puc, he d'esperar els altres. Tenim les motxilles aquí..

MORO MUSSA

Seràs víctima dels cristians, petita Fatuma...Tantes coses els hem donat i no recorden res del que hem fet per ells.

FATUMA

Em sap molt de greu, senyor...

MORO MUSSA

No ploris per mi dolça senyora! Us estimo i us portaré dins el meu cor, en el meu exili! Salveu-vos, i veniu a buscar-me als Cingles de Bertí. Pregunta per la Cova del Moro!!

El Moro Mussa se'n va corrents.

ESCENA QUARTA

Arriben l'Inma i l'Anna. Troben a la Fatuma, mig paralitzada de l'ençurt, que en veure les seves amigues, corre a abraçar-les.

ANNA

Fatuma!!

INMA

On eres?

FATUMA

Aquí.

ANNA

Què et passa? Per què plores?

INMA

On és el Pau? T'ha fet alguna cosa?

ANNA

T'ha insultat?

FATUMA

No, no...

ANNA

On és?

FATUMA

No sé, ha anat a buscar-vos.

INMA

No l'hem vist pas.

ANNA

Això és un pal. Quina excursió més avorrida. Perdudes al bosc, sense saber què fer...

FATUMA

I l'Abel?

INMA

Encara està buscant el castell.

FATUMA

Però si està aquí darrera el castell.

ANNA

No fotis.

INMA

Ja hi érem?

FATUMA

Hem fet el pena. Sort que no ens ha vist ningú.

INMA

I és guai?

FATUMA

El què?

ANNA/INMA

El castell.

FATUMA

No ho sé. No hi he anat encara.

INMA

Anem-hi?

ANNA

A mi em fa por.

FATUMA

Hauríem d'esperar l'Abel, no creus?

INMA

No, dona, no. Som unes cracks, no ho veieu? Haurem trobat el castell abans que ningú.

De cop, s'espanten, veuen un grup de dones que venen del castell, i avancen cap a elles. Les noies s'amaguen entre les dones.

GUISLA

Què hi podem fer? Lluitarem pel castell. Això és el que farem.

DONA

Però tu ets diferent, Guisla. Tu ets filla de cristians. Ets presonera.

Pots escapar si vols. Nosaltres no sabríem on anar.

GUISLA

Companyes i germanes de l'harem de Mussa. Arriben notícies que la batalla és perduda, que res no ha valgut l'ardit dels bous amb les banyes enceses. I el que és pitjor: que el nostre senyor és mort a la batalla contra els cristians. Però això no és el pitjor. El pitjor és que no són els cristians triomfants els qui avancen cap al castell, sinó un general traïdor a Mussa que ha aplegat els supervivents i té la intenció de quedar-se el castell, el tresor i l'harem. Però no ho permetrem.

DONES

Noo!!

GUISLA

Escolteu el que farem: El general ja ha reclamat l'harem, nosaltres ja li hem dit que hi estem d'acord, però que abans de lliurar-nos a ell volem celebrar una cerimònia funerària pel nostre senyor Mussa. Avançarem cap al castell jugant amb canyes, però hauréu amagat llances a dintre. Quan més distrets estiguin el general i els soldats mirant el joc de canyes, les canyes es tornaran llances, els escometrem.

DONES

Sí!!

GUISLA

Potser ells estaran més preparats que no nosaltres, però és el nostre deure protegir els nostres béns i, com que Mussa no està ja entre nosaltres, ho farem per ell i per la seva memòria. Conquerirem el castell per rendir-lo als cristians i ser lliures.

DONES

Sí!!

GUISLA

Millor ser lliures que no pas ser esposes forçades, oi?

DONES

Sí!!

GUISLA

Esteu amb mi?

DONES

Sí!!

GUISLA

Lluitarem en honor a Mussa?

DONES

Sí!!

Guisla veu dues noies atemorides entre les dones de l'harem i avança cap a elles. La Fatuma és al seu costat però ha passat desapercebuda.

GUISLA

Un moment. Aquí n'hi ha dues de vosaltres que no diuen res. Vosaltres dues, veniu.

Espantades les dues noies no diuen res.

GUISLA

No us recordo haver vist per l'harem.

ANNA

Què és un harem?

INMA

Calla, no diguis res.

GUISLA

Sou cristianes, veig. Com jo. Escolteu bé, noies. Sou molt joves. Però us necessitem per a la lluita. Com totes nosaltres també vau servir al gran Mussa, oi?

ANNA

El moro Mussa?

GUISLA

Mussa, sí.

ANNA

Jo, no...

GUISLA

No volem covardes entre nosaltres. Ens devem al nostre Senyor.

FATUMA

Sí!!

DONES

Sí!!

ANNA

Què diu la Fàtuma?

FATUMA

Guisla. Aquestes dues cristianes captives van arribar fa dos dies. Són amigues meves.

Però no pateixis, ens ajudaran. Oi que sí, noies?

INMA

Sí, i tant.

ANNA

Però us heu tornat boges?

FATUMA

Estan espantades, res més.

GUISLA

Així doncs, si totes hi estem d'acord, anem al castell. Teniu les vostres canyes?

DONES

Sí!!

GUISLA

I les llances ben amagades dins les canyes?

DONES

Sí!!

ANNA

No!

GUISLA

Teniu, noies. El general i els seus homes traïdors ens esperen. Que sigui el que els nostres Déus vulguin.

Totes les dones de l'harem i les tres noies avancen cap al castell en processó, amb les canyes alçades. Allà les esperen els musulmans, lascius i amb ganys de greixa. Quan menys s'ho esperen, les dones treuen les llances de les canyes i els maten a tots. Les dones criden. Han guanyat.

DONES

Síiii!!!

L'Inma i la Fatuma arriben del castell al lloc on han deixat les motxilles.

INMA

Wow, quina passada!!

FATUMA

Sí, oi? És potser la primera manifestació feminista de la història.

INMA

Home, manifestació...Els han matat a tots.

FATUMA

Sí, molt bèstia, no?

INMA

N'has matat algun, tu?

FATUMA

Què dius, tia, jo no.

INMA

Jo tampoc. I l'Anna? No ha tornat.

FATUMA/INMA

Anna!!!!

Surt l'Anna de darrera uns matolls, espantada. Mira a banda i banda que no hi hagi ningú i va corrent cap a elles.

INMA

Mira-la!!

ANNA

Ja s'acabat?

FATUMA

Sí, dona, sí. Hem guanyat!

ANNA

Hem guanyat? Weeee!!!

INMA

Que n'ets de valenta. Si hagués depengut de nosaltres, estaríem ben bones.

ANNA

Però de què va tot això? Com pot ser que...Això estava passant, oi? A quin segle som?

FATUMA

Al segle IX.

INMA

Flipa tia. Ningú ens creurà!

ANNA

Quina canya de tia la Guisla aquesta, no?

LES TRES

Sí, quina canya!!

Riuen les tres.

ESCENA CINQUENA

Molt a prop de l'Ermita.

Arriba una dona amb la seva filla i el seu fill. Mig plorosos, espantats, sembla que fugin d'alguna cosa.

MARE

Ai, filla meva quin dolor més gran sento en el meu cor!

INMA

Què li passa senyora?

La mare i la filla s'espanten. Desconfiades.

MARE

Per què ens va fer creure que era mort? Maleït siga Mussa! Per què ens ha tornat a fer la guerra quan ens havia donat la seva paraula? Tots vam creure en ell! No quedarà cap donzella en tota la vall! Vinc a resar a l'ermita amb la meua filla. Només Déu nostre Senyor pot salvar-la i me l'he endut fins aquí. Els dos fills es queden sorpresos de les vestimentes dels joves.

FILLA

Has vist mama quines sabates?

MARE

No facis cas dels estranys, filla.

El nen agafa una lot a una de les noies.

FILL

Has vist mama?

MARE

Afanyem-nos, fills meus, no feu cas d'aquestes enviades del diable.

Li fa tornar la lot al nen.

ANNA

Senyora, sense faltar...

MARE

No ens deturem o Déu potser descarregui la seva ira amb nosaltres.

INMA

Espereu, Així en Mussa no és mort?

MARE

Ja us he dit que no. Au, marxem.

FATUMA

És viu. Jo l'he vist i he parlat amb ell.

ANNA

Què?

INMA

Com?

MARE

Ho veieu, fugim d'aquí, el Moro Mussa les ha enviat aquí.

INMA

Però què diu, senyora, nosaltres som d'aquí, d'aquesta terra.

MARE

I ella?

INMA

Ella també. És catalana.

MARE

No sé si refiar-me'n. Ha dit que havia parlat amb ell.

FATUMA

Sí. S'ha retirat a una cova als Cingles de Bertí, allà es trobaria amb un grup de soldats fidels a ell.

FILLA

La cova del moro.

MARE

Des d'allà ha organitzat la resistència contra els cristians. Ressentit per la derrota, ja no és el senyor magnànim que havia estat, i exigeix als pobles dels voltants un cruel tribut: cent donzelles que els vilatans li han de dur fins a la cova...Les nostres filles! Ja no les tornarem a veure mai més.

FATUMA

No és possible, en Mussa és un bon home.

ANNA

Però què dius Fatuma?

FATUMA

Jo he estat amb ell, i he parlat, i ell volia salvar el seu castell, els seus homes, les seves dones, la seva terra. Ja heu vist les dones de l'harem. Totes lluitaven per ell.

FILL/FILLA

Les dones de l'Harem?

MARE

Calleu, nens!!

INMA

És veritat. Nosaltres hi érem. Han lluitat contra els mussulmans a canvi de la seva llibertat.

MARE

Ai, noies. Això va passar ja fa un temps.

ANNA

Però si acaba de passar ara mateix. Aquí mateix, entre les pedres del castell.

MARE

Les vuit-centes dones de l'harem van rendir així el castell als cristians, a l'host de Depifer de Montcada i Guisla va poder tornar amb els seus.

INMA

Ai, que bé!!

ANNA

Era molt guapa la Guisla.

MARE

El senyor de Montcada va donar la llibertat a aquelles dones valentes que li havien fet guanyar la batalla, i les va animar a quedar-se a les terres del Tenes com a senyores de les seves pròpies cases. La majoria, dones musulmanes que havien quedat atrapades entre els traïdors i els infidels, es van estimar més no abandonar mai més el seu castell de Montbui, convertir-se en les seves guardianes eternes.

ANNA

Com mola, no? Jo també sóc una guardiana eterna.

INMA

I van ser les mestresses del castell! Toma ya!!

MARE

I ca! Diuen que la natura, compadida, enmig d'una tempesta, les va convertir en pedra, les pedres que guarden el castell per sempre més. Una història tan trista com la nostra.

Correm filla meva, anem a resar.

ESCENA SISENA

Trons i llampecs. Una tempesta a punt de descarregar. Al mateix lloc, prop de l'ermita. Arriba una altre mare.

MARE2

Déu, meu, déu meu!! Les nostres filles, Maria, les nostres filles.

MARE

Què ha passat??

MARE2

Quan han arribat a la cova del moro no han deixar entrar els nostres homes i els han fet fora. El moro Mussa ha fet passar les noies dins la cova. Els plors de les donzelles i totes les famílies se sentien a tota la vall. Però el clam de les mares s'ha fet tan fort, tan desesperat que ha estat com un oratge. El cel, en sentir-lo, s'ha obert, i ha deixat caure tota la pluja que contenia. L'aigua ha caigut pertot, ha saltat damunt els penyals en onades desfermades, esmicolant roques, arrossegant persones entre terbolins i escumes. Les cingles s'han enfonsat, i nous murs de roques s'han alçat en un instant. I, a la muntanya, no hi queda cap persona viva. Donzelles i pares, rei i guerrers, tothom se'ls ha endut la riuada.

MARE

Déu meu!! Quina sort hem tingut filla meva!!

MARE2

Tornem a casa, tornem a casa. No ens agafi la riuada també aquí.

MARE

Què hi feu aquí plantades? Torneu a casa. Les vostres mares deuen estar preocupades.

ANNA

Ho haurien d'estar. Amb el monitor que tenim. Ho haurien d'estar.

Li dóna la lot al fill.

FILLA

Monitor? Què és un monitor?

MARE

Deixa-les estar filla. Ni cas. Marxem a casa. Aquestes noies no són de fiar. I tu torna aquesta cosa que fa llum! A saber quin prodigi de bruixeria és?

ANNA

Ja se la pot quedar. No pateixi.

MARE

Au, anem!!

MARE2

Són bruixes, ho he vist ben clar. Què hi feieu parlant amb elles? Heu vist com anaven vestides?

ESCENA SETENA

Arriba corrents el Miquel, espavorit, com si hagués vist un fantasma.

MIQUEL

Un fantasma!! Un fantasma!!

INMA

No et flipis Miquel!

ANNA

Aquí l'únic fantasma que hi ha ets tu!!

MIQUEL

Us ho juro, us ho juro!!!

FATUMA

Què has vist? El moro Mussa?

ANNA

La Guisla de Montcada?

INMA

Unes dones molt mal vestides?

MIQUEL

Una noia. Jove, bonica. La noia més maca que he vist mai. M'he parat a fer un cigarret assegut a un tronc...

INMA

Tio, però com se t'acut!

ANNA

Enmig del bosc, imbècil? Estàs boig o què?

FATUMA

No es podia portar tabac a l'excursió.

MIQUEL

Ei, no ratlleu!! Us ho juro! era el fantasma d'una noia.

ANNA

Ooohh!! Se'ns ha enamorat...

LES TRES

D'un fantasma!!

Riuen.

MIQUEL

No us en foteu, ties. De debò. He parlat amb ella i tot. Era una jove pastora de Riells del Fai que va arribar a la vora d'un gorg seguint el seu ramat de cabres.

INMA

Què t'has fumat Miquel?

ANNA

I les cabres també hi eren?

MIQUEL

Les cabres sou vosaltres. Voleu escoltar-me, si us plau.

Doncs bé, va seure damunt d'una roca i es va treure del sarró pa, formatge i un grapat d'ametlles. Però es veu que aquell lloc està maleït —m'ha dit—. “És el gorg de les Donzelles”, el gorg de què parlava la meva àvia en les seves històries de la vora del foc.

INMA

Però si li has dit a l'Abel que no en sàbies cap.

MIQUEL

Perquè passava de fer el pena, però aquesta llegenda sí que la conec.

Es veu que la noia va escoltar una melodia molt dolça i molt lenta. Va treure la seva flauta de canya i va començar a tocar-la. Sorpresa, va mirar al seu voltant, i va veure com a l'aigua del gorg anaven a caure belles cascades de mil colors.

ANNA

Oh, que romàntic!!

MIQUEL

Els cants es van reprendre, més bells i amb més força. La noia es va inclinar una mica més cap a l'aigua, i va quedar meravellada pel que va veure: allà, al fons de les aigües transparents del gorg, hi havia un castell meravellós i, tot al voltant, bellíssimes

donzelles que ballaven cantaven. La pastora va quedar bocabadada. Es va acostar una mica més a la vora i va relliscar. L'aigua es va obrir lentament i va engolir-la. I tan bon punt diu això, desapareix de davant meu, com per art de màgia.

INMA

Wow!

FATUMA

i com acaba la història?

MIQUEL

Les cabres.

INMA

Les cabres?

MIQUEL

El ramat de cabres va restar indiferent. Quan va arribar la nit, les cabres es van acostar les unes contra les altres, tremoloses. A l'alba, van tornar totes soles a Riells. D'ençà d'aquell dia, al castell del gorg hi ha una donzella més que balla, al so de flautes de canya, la sardana de les encantades de Vallderrós.

FATUMA

I on és Vallderrós?

MIQUEL

Diu la meva àvia que és un gorg que es va formar després d'una gran riuada, que va caure sobre els cignes del Martí.

INMA

Els cingles de Bertí, capullo.

MIQUEL

De Bertí, sí. Es veu que van morir cent donzelles que s'havien incorporat a la natura com a dones d'aigua, encantades o goges.

ANNA

Les cent donzelles, què fort!!!

INMA

No pot ser. Tot està lligat.

FATUMA

Dones d'aigua. Dones de pedra.

MIQUEL

De què parleu? Ja ho sabíeu això?

Més tronç. La tempesta és cada cop més a prop.

INMA

Plourà i ens mullarem com gilipolles.

ANNA

Quina por.

MIQUEL

És ella, és ella!! La veieu??

ESCENA VUITENA

Una dona d'aigua s'apropa als nois.

DONA D'AIGUA

Jo sóc una dona d'aigua. Sóc una de les cent donzelles que havia de ser lliurada com a tribut al moro Mussa.

MIQUEL

El moro Mussa?

FATUMA

Calla Miquel!

DONA D'AIGUA

Un tribut cruel que exigia que cada any havien de ser entregades cent donzelles de les comarques del voltant com a càstig per la revolta del poble.

Un poble cansat de ser sotmès i esclavitzat a l'abús del seu amo.

Sóc una de les cent donzelles que aquell vespre de primavera anava cap a la cova del Moro Mussa, vessant llàgrimes de por, tristesa i desolació mentre anava a ser lliurada al meu captor.

Era tot un seguici de mares, pares, germans, amics que ens acompanyaven a les cent noies més boniques de la contrada

Els plors i gemecs de les donzelles i les seves mares feia tal esgarripança que fins i tot la Natura se'n va compadir. Va esclatar la tempesta i la riuada se'ns va endur al fons del gorg, convertides en dones d'aigua.

Des d'aquell dia he restat a l'encisador Vallderrós, amb els seus petits llacs i cascades, els seus gorgs d'aigua i la seva fresca vall.

Aquí entre d'aquests llacs i gorgs vivim les dones d'aigua.

De matinada quan ningú no ens veu sortim de l'aigua i ballem i cantem.

Arriba l'Abel.

ABEL

Ei, nois!! Crec que ja sé on és el castell!

DONA D'AIGUA

Un matí a frec d'alba tot just quan estava banyant-me al gorg, vaig veure passar al més bell i formós donzell que mai no havia pogut imaginar.

ABEL

Però que us passa? Ni que haguéssiu vist un fantasma.

DONA D'AIGUA

Ell també em va veure i s'acostà al gorg on jo em trobava. Un sentiment intens d'amor vàrem sentir.

s'apropa a l'Abel com si fos el donzell. Li fa un petó als llavis. L'Abel resta com hipnotitzat. L'Abel cau en un son profund. Els joves preocupats s'acosten al monitor estirat.

Jo, dona d'aigua; ell, un formós donzell. L'amor no coneix formes ni coneix temps. Va ser tan i tan fort l'amor que vam sentir que ja no podíem estar un sense l'altre. Es va acostar al gorg i em tragué de l'aigua.

Tan sols vaig demanar-li una sola cosa per l'amor que ens unia, que mai, mai, mai no em digués "dona d'aigua".

mb la seva ferma promesa i el cor ple d'amor i alegria vaig anar amb ell cap al mas de Viaplana.

No vam trigar a celebrar el nostre casament i no cal dir que tothom hi va ser convidat.

La festa va ser tan gran com mai ningú n'havia sentit a parlar.

Vaig Ser tan i tan feliç...

Del nostre matrimoni en sortiren dos fills, un fill i una filla. Un regal que ens va omplir més i més de felicitat si és que se'n podia tenir més.

Tot va ser felicitat fins que un dia, pel mes de maig, i tot just quan el blat encara verdejava, vaig demanar als mossos que anéssim a segar el blat. Ells no ho volien pas fer perquè encara era verd i l'amo no ho voldria.

Els vaig fer anar a segar i vet aquí que el meu espòs que es trobava dalt el bosc en veure tant de moviment al camp, va baixar com un llamp no entenent tot aquell rebombori.

Un home arriba fins allà. És el seu marit.

Quan va saber que els vaig fer segar el blat verd, va venir cap allà on jo em trobava i amb la cara inflada d'odi i amb una veu que mai no oblidaré, em va cridar:

HEREU

«Tu has fet segar el blat? Tu, dona d'aigua, has fet segar el meu blat que encara és verd i no té espigues?»

DONA D'AIGUA

Va ser dir «dona d'aigua» quan de cop vaig desaparèixer. Un gran tro s'escoltà per tot el mas i la gent atemorida va córrer cap a Can Viaplana. Els meus fills tot plorant i tremolant de por em cridaven. El meu espòs em buscava per tot arreu sense trobar-me per enlloc.

Més tronç i tempesta.

En menys d'un quart d'hora, el cel es tornà negre i un xàfec com feia molts i molt d'anys no s'havien vist mai va començar a caure.

Tot era pluja i pedra i de tal sort que s'endugué tot el que va trobar pel camí, els camps de blat, els arbres amb la fruita apunt de collir i les hortes plenes.

Passat el temporal tothom se n'adonà del que havia passat.

Tan sols a can Viaplana va quedar tot el graner ple de farratge, ja que jo, la dona d'aigua, en intuir la terrible tempesta i fer segar el blat abans d'hora, almenys havia pogut salvar la palla.

La dona d'aigua se'n va.

FATUMA

Pobre noia!

MIQUEL

Quin cabró aquest Viaplana!! Espera'm Dona d'aigua, jo vull que m'hipnotitzis també!!!

Però ella ja s'ha amagat al bosc. En Miquel, decebut, torna amb les noies.

INMA

I l'Abel? Què li ha fet?

ANNA

Respira.

FATUMA

Provem de despertar-lo? És a punt de ploure.

INMA

Potser hauríem de buscar algun lloc per no mullar-nos.

MIQUEL

I si el deixem aquí? Si no ens farà anar a buscar el castell dels collons. A saber on para el ditxós castell.

ANNA

Darrera teu, gamarús.

MIQUEL

Ah sí? Vaig a veure'l.

ESCENA NOVENA

Miquel se'n va al castell però pel camí es troba en Pau amb el rei Carles i alguns dels soldats.

PAU

Obriu pas al Rei Carles el calb i els seus soldats.

MIQUEL

Òstia! Un rei?

PAU

És aquí majestat, vora aquests arbres.

REI

Gràcies Pau. Ets molt amable.

PAU

Aquí darrera les motxilles.

REI

Les motxilles?

PAU

Sí, això, veieu. Noies ajudeu-me a treure les motxilles. Majestat, el Comte.

GUIFRÉ

Ho havia de fer, ho havia de fer...

Havia d'anar a lluitar.

Havia de combatre pel meu oncle, el rei Carles el Calb.

PAU

És aquí Comte Guifré

REI

Sóc aquí Guifré.

GUIFRÉ

He lluitat per la justícia, he lluitat per la llibertat... i he anat a cercar la mort.

Misèria de mort que em reclames i encara no he pogut conquerir la glòria!

Cap llorer de glòria per al meu escut!

Ai de mi que moro i no tinc emblema!

Ai de mi que moro amb un pobre i llis escut!

Tingueu pietat Mon Oncle, d'aquest que us reclama un emblema per gravar al meu escut, un símbol per ser recordat.

La felicitat m'emportaria de ser jo honorat per la vostra persona.

REI

No morireu sense un emblema al vostre escut, i sereu recordat per aquesta terra al llarg dels segles.

El rei posa la seva mà sobre la seva ferida sagnant, i marca amb els seus quatre dits xops de sang, quatre ratlles... quatre barres de sang al llarg del seu escut daurat.

REI

Quatre barres de sang i de glòria

Quatre barres de sang...

Les quatre barres...

GUIFRÉ

Ja em puc morir, ja ha quedat establert l'escut del comte Guifré el Pilós de Barcelona.

Mer.

REI

Ara que ja té emblema, ha de ser enterrat amb tots els honors. El portarem al Monestir de Ripoll i allà rebrà la santa sepultura.

Els soldats agafen el difunt i sobre les seves espatlles se l'enduen en comitiva. Els joves, tristos el despedeixen i corren a veure com està l'Abel.

ESCENA DESENA

El·ls joves intenten despertar l'Abel. Li tiren aigua a sobre, i li piquen les galtes per veure si es revifa. Mentrestant la tempesta és cada cop més a prop.

PAU

No es desperta. Què li heu fet?

MIQUEL

No hem fet res nosaltres. Ha sigut la dona d'aigua.

PAU

La dona d'aigua?

INMA

És molt llarg d'explicar. Com que no hi eres.

PAU

Havia anat a buscar el Rei. No podia deixar que el Comte Guifré morís sense emblema.

ANNA

Has fet molt bé, Pau.

PAU

Així vosaltres també heu vist el que jo he vist? Fantasmes?

FATUMA

Sí, és clar.

INMA

I més que n'hem vist.

PAU

Així tots heu viatjat al passat? Jo encara estic al·lucinant.

Trens.

FATUMA

Em sembla que començarà a ploure d'aquí res.

MIQUEL

I ens convertirem en dones d'aigua. Bé, en homes. Jo, vaja, jo em convertiré en home d'aigua i el Pau, també, i vosaltres en dones d'aigua.

INMA

No diguis tonteries Miquel.

MIQUEL

Però sou conscients del que ens ha passat aquesta nit? És molt fort. I tot això va passar aquí?

INMA

I el que no sabem. Pel que veig cadascú de nosaltres ha conegut algun personatge històric.

ANNA

Nosaltres hem vençut els rebels musulmans a les ordres de la Guisla de Montcada.

FATUMA

I jo he conegut al gran Mussa. És un guerrer honorable que defensa la seva terra, perquè aquesta no deixa de ser la seva terra. No és per res, però sempre he tingut la sensació que en les vostres llegendes de moros i cristians, als guerrers sarraïns sempre els toca fer el paper de dolents.

ANNA

Sí, però després bé que es torna dolent, demanant tributs de cent donzelles..., de què anava aquest tio?

FATUMA

Li havien pres el castell, el tresor i l'harem i a sobre el primer a prendre-l'hi no havia estat l'enemic, sinó un general traïdor. Una mica de motius per tornar-se dolent sí que ten tenia, no?

PAU

Sí que hi ha moltes llegendes que presenten els m... els musulmans com a dolents, però això és bastant normal...

FATUMA

També hi ha històries on els dolents són els cristians.

MIQUEL

Sí, com la llegenda del Salt de la Reina Mora, al castell de Siurana. Allà, els dolents són els bèsties dels cristians, que persegueixen a mort una dona sola i desarmada.

INMA

Carai, Miquel, si que tens cops amagats.

MIQUEL

Es que jo estiujeo a Siurana.

ANNA

Ja.

MIQUEL

Què passa? Em van explicar aquesta història quan era petit.

INMA

Això ho hauríem d'explicar a la penya, no ho creieu? és com si fóssim uns privilegiats.

PAU

Uns missatgers.

MIQUEL

Escollits per una missió.

FATUMA

Sigui com sigui, el cas és que cap de nosaltres no coneixia aquestes llegendes.

ANNA

Ni nosaltres, ni molta gent. Aquest lloc té molta història. És flipant.

PAU

Hauríem de fer-ho saber al poble. No tothom s'imagina que l'escut amb les quatre barres va néixer aquí prop de casa. I si fem alguna cosa perquè tothom pugui conèixer aquestes llegendes

INMA

Sí. Podríem organitzar com un aplec

MIQUEL

De sardanes? Estàs boja tia, jo passo.

INMA

Un aplec, una trobada, burro. Cada any per aquestes dates fer una festa aquí, al castell, i explicar les nostres llegendes. Segur que molta gent hi col·laboraria.

MIQUEL

Sí, però s'ha d'explicar d'una manera efectiva.

ANNA

Amb una obra de teatre, no sé.

FATUMA

Sí. És una gran idea.

MIQUEL

Home..., amb aquests personatges...Psi...Estaria de puta mare!!

Tempesta. Més trons.

INMA

Gent, hauríem de marxar.

FATUMA

Però no podem deixar l'Abel aquí.

Intenten despertar-lo de nou. L'Abel comença a revifar-se.

ABEL

Ei nois. Què passa? On sóc?

INMA

A prop del castell Abel.

ABEL

Ah sí? L'heu trobat?

ANNA

Sí, és just darrera teu.

ABEL

Ho veieu, ja us deia jo que era molt a prop.

MIQUEL

Hauríem de marxar d'aquí, Abel. En caurà una de bona.

ABEL

Oh, doncs sí que sembla que estigui a punt de ploure. Quina llàstima, jo que volia fer una vetllada i explicar-vos les llegendes del castell...

ANNA

Un altre dia, Abel. Corre.

ABEL

Ja veig que no us interessen gaire les llegendes.

INMA

Sí, i tant. M'encanten les llegendes.

ABEL

No us en foteu.

INMA

Però si és veritat...

PAU

...Però hauríem de posar-nos a racer.

ABEL

Bé, d'acord...què hi farem. Agafeu les motxilles i anem tirant cap a casa.

MIQUEL

L'últim que arribi al camí, es converteix en dona d'aigua.

ANNA

No, dona de pedra!!

Els joves agafen les motxilles, les carreguen i comencen a marxar corrents. L'Abel es queda sol, carrega la motxilla i es troba l'escut de les quatre barres. L'observa estranyat.

Mica en mica, de tots els racons, van apareixent tots els personatges, que saluden l'Abel amb complicitat.

ABEL

Rient.

Tios, això ha anat de conya. S'ho han empassat tot. És el millor joc de nit que hem fet mai al cau. El que s'ha de fer per preservar i ensenyar les llegendes del nostre poble a les noves generacions.

Tots marxen cap al camí.

Fosc.

FI